

PHẦN 9

Vẻ mặt hằm hằm, Diễm Diễm thông báo với Jean-Sun:

Tên chồng giả của em đột ngột biến mất rồi.

Jean-sun ngạc nhiên:

- Em có biết hắn đi đâu không hả?

Diễm Diễm vẫn tức tối:

- Làm sao mà biết được.

Có thể hắn về Việt Nam chẳng?

Diễm Diễm lắc đầu:

- Chắc không đâu! Hắn bảo sang đây tìm người yêu, chẳng lẽ lại về Việt Nam?

Hắn chưa vẽ trả nợ đủ ba năm cho ba em.

Jean-sun nhún vai:

- Em tin vào sự trả nợ của hắn?

- Em thấy hắn cũng đàng hoàng.

- Đàng hoàng mà bây giờ hắn trốn nợ bay mất rồi đó.

Câu nói của Jean-sun chẳng khác dầu đổ thêm vào lửa, làm cho cơn tức của Diễm Diễm như bùng lên dữ dội.

Giận Quốc Tâm không thể tả, Diễm Diễm nghiến răng:

- Nợ chưa trả hết mà hắn bỏ trốn đi, đúng là đồ tồi tệ!

Chợt nhớ, cô càng thêm tức:

- Hôm nợ, hắn đề nghị trả tiền thay cho vẽ tranh, em không chịu.

Jean-sun nhìn Diễm Diễm, giễu cợt:

- Không ai ngốc như em. Tiền nắm trong tay mà không chịu, còn đòi gì hả?

Diễm Diễm âm ức:

- Em tính bắt hấn vẽ tranh để giữ hấn mãi. Hấn là tên họa sĩ Vẽ mỹ thuật có tài, còn sử dụng làm ăn lâu dài.

Jean-sun mỉa mai:

- Tính quá nhi! Bây giờ hãy chạy theo hấn mà đòi tiền đòi tranh.

Diễm Diễm mím môi:

- Em biết hấn ở đâu thì đừng hòng trốn thoát.

- Vậy thì hãy đi tìm!

- Biết tìm ở đâu hả?

Bất chợt, Diễm Diễm hỏi Jean-sun:

- Anh có tìm được vợ anh chưa?

Jean-sun so vai:

- Tìm làm cái quái gì. Cô ta đi đâu, cứ đi. Anh có kế hoạch khác.

- Kế hoạch gì hả?

- Mình chuyển hàng, hốt tiền còn nhiều hơn nghề người mẫu diễn viên của cô ta nữa.

Diễm Diễm trầm ngâm, nghĩ ngợi rồi bỗng hỏi Jean-sun:

Cái gã đàn ông bỏ của vợ anh có võ đánh anh đó, như thế nào? Sao em nghi quá?

- Nghi gì hả?

- Chắc hấn là anh chàng thiếu nợ em.

Jean-sun gật đầu:

- Cũng có thể. Sao sự việc trùng khớp quá nhi! Hai người cùng bỏ đi một lúc.

Diễm Diễm hỏi nhanh:

- Anh có biết gã tình nhân của vợ anh tên gì không?

- Không biết! Lúc bắt gặp hấn với vợ anh, anh nổi đóa, chỉ muốn nện hấn một trận nên chẳng chú ý đến tên tuổi hấn. Còn tên chồng giả của em?

- Quốc Tâm!

- Gì hả anh?

- Em bảo hấn vẽ tranh, có vẽ thiết kế mỹ thuật ở phim trường, vợ anh cũng quay phim ở đó. Chắc chắn là đúng rồi!

Diễm Diễm thờ người nghĩ ngợi:

Jean-sun ôm chầm lấy cô:

- Đừng nghĩ đến hấn nữa ! Có anh luôn ở bên em mà.

Diễm Diễm hát đầu:

- Em mà nghĩ đến gã chồng giả đó à?

- Không nghĩ đến thì tốt!

Jean-sun đang nghĩ đến những vấn đề khác.

Hôm sau, Jean-sun tìm hiểu ở phim trường thì được biết, có nhà hội họa Việt Nam vẽ thiết kế mỹ thuật cho các đoàn phim.

Jean-sun hỏi kỹ Diễm Diễm về hình dáng của Quốc Tâm. Nghe cô diễn tả thì anh thấy giống y như gã đàn ông đã đánh anh đo ván.

Căm giận tột độ, Jean-sun nghiến răng:

- Chắc phải về Việt Nam thôi.

Diễm Diễm tán thành:

- Phải đó anh, mình về Việt Nam tìm hấn, bắt hấn phải trả giá.

Cả con vợ anh nữa. Hai kẻ to gan thật.

Diễm Diễm ám ức:

- Hai người đã trốn thoát, chắc chắn đang cười chúng ta.

Jean-sun vung tay lên:

- Chạy trời cũng không khỏi, đừng mong trốn thoát.

- Em biết chỗ của hắn ở Hội An.

Jean-sun phân vân:

- Nhưng không biết họ có về Hội An không nữa.

Diễm Diễm quả quyết:

- Về Hội An chứ đi đâu bây giờ hả?

Thì mình về Hội An.

Jean-sun bế bổng Diễm Diễm lên làm cô cười khúc khích:

Hai người vui vẻ bên nhau, bàn về chuyến đi Việt Nam.

Nhưng giờ chót, họ lại bay sang Thái Lan.

Ông Châu Quế đã biết Jean-sun muốn chiếm đoạt tài sản của ông và cố tình đốt kho đạo cụ ở phim trường để hãm hại ông.

Ông đã nhờ Khắc Dũng - một thám tử tư của ông tìm hiểu, thu thập đầy đủ mọi chứng cứ.

Ông đã nhờ luật sư Dũng kiện Jean-sun ra trước pháp luật.

Không ngờ Jean-sun đã trốn khỏi nước Mỹ, hắn biết trước chuyện này, nên đã cao chạy xa bay.

Ông Châu Quế tức giận cao độ nhưng chính quyền sở tại đã ra lệnh truy nã Jean-sun. Ông đã yên Tâm phần nào.

Giờ ông lại lo đến chuyện của Bảo Châu, con gái của ông đã biến mất.

Bảo Châu đã nhờ ông giúp đỡ, can thiệp cho cô được ly hôn với Jean-sun. Ông vẫn chưa tiến hành được việc này, nên cũng gấp rút lo thủ tục cho Bảo Châu.

Ông tin là Bảo Châu đã bỏ trốn về Việt Nam. Hy vọng là như vậy, để con gái thoát khỏi Jean-sun. Cái thằng tham lam vô bờ bến, lợi dụng sự nổi tiếng của Bảo Châu, bắt cô đi diễn đủ thứ để thu lợi nhuận, còn muốn chiếm đoạt phim trường của ông, hãm hại cả ông.

Tự nhiên ông Châu Quế giật mình lo sợ, chẳng biết Jean-sun có hãm hại Bảo Châu?

Bảo Châu có mệnh hệ nào là ông ân hận suốt đời. Cũng tại ông mà Bảo Châu mới lấy phải thằng chồng đốn mạt, chẳng ra gì.

Tại sao ông lại hành động nông nổi như vậy, quyết định gả Bảo Châu cho Jean-sun mà chẳng suy nghĩ gì cả. Đúng là thiếu chín chắn.

Gã Bảo Châu cho Jean-sun khiến ông bị hại mà Bảo Châu thì chẳng được hạnh phúc chút nào.

Lẽ ra ngay từ đầu ông phải nhận ra chân tướng của Jean-sun. Hắn luôn thể hiện thái độ của một kẻ ham tiền ham của ba hoa, lại thiếu lễ độ với ông.

- Trời ạ! Tại sao ông không nhận thấy chứ? Cái gì đã làm cho ông mờ mắt? Phải chăng sự nổi tiếng của ca sĩ Jean-sun làm cho ông thiếu suy nghĩ?

Ray rút, khờ Tâm, ông cứ luôn tự trách mình già rồi mà vẫn còn dại dột.

Ông quyết định đi tìm Bảo Châu.

Buổi tối, ông Châu Quế xem tivi, thấy đài đưa tin- ca sĩ Jean-sun bị bắt cùng với người tình tên Diễm Diễm ở Thái Lan vì tội mua bán ma túy.

Ông Châu Quế ngẩn ra, nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm. Thế là giải quyết xong được chuyện của Jean-sun.

Sáng hôm sau ông mua báo để xem cho rõ thông tin về việc ca sĩ Jean-sun bị bắt giữ ở Thái Lan.

Thế là mọi việc đã rõ. Jean-sun và đồng bọn buôn bán ma túy sẽ bị pháp luật trừng phạt đích đáng.

Nhất định ông sẽ báo tin này cho Bảo Châu hay ngay khi vừa gặp con gái.

Niềm vui đến cho cơ sở sản xuất lồng đèn của dì Nga.

Có một Việt kiều đã đến đặt nhiều mặt hàng lồng đèn to nhỏ, hình dáng khác nhau với nét hoa văn trang trí đủ kiểu, từ cổ điển đến hiện đại.

Đây là hợp đồng có giá trị cả khiến mọi người đều phấn chấn. Nhưng phải giao hàng đúng ngày giờ quy định, không được chậm trễ.

Quốc Tâm hơi lo:

- Không biết mình có hoàn thành số lồng đèn đúng quy định không nữa?

Bảo Châu nói với tất cả quyết tâm:

- Phải làm cho kịp anh à! Mình cố gắng hết sức mình. Em với Hoài Mơ tranh thủ làm lồng đèn, còn anh lo vẽ. Mình phân công nhau cụ thể công việc.

Thấy Bảo Châu phấn khởi, Quốc Tâm rất vui.

Anh bình luận:

- Ông khách Việt kiều nào rất thích Festival và chắc là yêu phở củ Hội An lắm.

Bảo Châu mỉm cười nhận định:

- Không phải người Hội An, nhưng khi thấy lồng đèn tỏa sáng lung linh, cũng mê Hội An hà.

- Bởi vậy ông ta yêu cầu phải hoàn thành số lồng đèn cho kịp đêm triển lãm hoành tráng của Festival.

Bảo Châu vừa chuốt tre vừa trò chuyện với tâm trạng phấn khởi:

- Em rất nôn nao. Nhất định phải hoàn thành cho nhanh, để còn xem lễ hội Festival Hội An.

Quốc Tâm nhìn cô căn dặn:

- Em làm cẩn thận nhé? Coi chừng đứt tay đó!

Hoài Mơ chen vô:

Chi Hằng bây giờ chuốt tre rất thành thạo, không có bị đứt tay đâu. Anh đừng lo!

Quốc Tâm phì cười:

- Anh lo chuyện khác.

- Chuyện gì hả?

- Nhiều lồng đèn quá, làm không kịp Hoài Mơ vui vẻ:

- Sợ anh vẽ không kịp thôi chứ em với chị Hằng làm nhanh lắm. Hai người tôi bốn tay đấy.

Dì Ngà nấu chè đậu đen cho mọi người ăn bồi dưỡng.

- Ăn chè nóng đây, các cô cậu ơi.

Hoài mơ vỗ tay reo lên:

- Hoan hô dì Ngà! Con mê món chè đậu này lắm đó.

Dì Ngà giục:

Mê thì ăn ngay đi. Chè nóng rất ngon!

Hoài Mơ nhìn Quốc Tâm và Bảo Châu:

- Anh Tâm, chị Hằng dùng đi! Chậm trễ là em bung chén luôn đó.

Bảo Châu bung chén chè lên:

- Không dám chậm trễ đâu, mất phần ăn ai chịu.

Hoài Mơ trêu chọc:

- Mất phần ăn không sao? Mất anh Tâm mới sợ.

Bảo Châu đánh vào vai Hoài Mơ lia lịa:

- Nhỏ này nói kỳ cục ghê!

Hoài Mơ cười rúc rích:

- Em nói không phải sao hả?

Quốc Tâm nhìn Bảo Châu với ánh mắt dịu dàng:

- Em đừng lo. Anh ở đây chứ không có mất đâu mà sợ.

Hoài mơ lém lỉnh:

- Anh Tâm bảo đảm rồi đó chị Hằng:

Quốc Tâm lại trêu chọc Bảo Châu.

- Chỉ khi nào anh bay lên cung trăng mới mất.

Bảo Châu tươi cười:

- Bay lên cung trăng thì em bay theo anh.

Dì Ngà cười nhắc nhở:

- Bay lên cung trăng hết, ai làm lồng đèn? Người ta đến lấy, di không có giao, chắc bị kiện quá.

Quốc Tâm ân cần:

- Di yên tâm? Con không để cho di bị kiện đâu.

Mọi người ăn chè trong bầu không khí vui nhộn:

Thời gian càng đến gần, công việc càng khẩn trương.

Quốc Tâm và Bảo Châu miệt mài làm suốt cả ngày lẫn đêm. Cố gắng để hoàn thành đủ số lồng đèn giao cho ông khách Việt kiều nên hai người không có thời gian ngơi nghỉ.

Quốc Tâm ở bên phòng lo vẽ hoa văn trang trí những chiếc lồng đèn, nghĩ đến Bảo Châu anh xót xa, thương cảm.

Đôi bàn tay nỡn nà kia phải luôn chuốt tre, cắt dán lồng đèn liên tục đến chai sần.

Cũng tại cái hợp đồng giá trị cao mà Quốc Tâm hành Bảo Châu. Anh day dứt tự trách mình làm Bảo Châu vất vả.

Có lúc anh nói với cô:

- Làm không kịp hay là mình hủy bỏ hợp đồng. Chứ làm dồn dập quá, anh thấy em thật vất vả.

Bảo Châu nói một cách cương quyết:

- Sắp đủ số rồi làm hoàn thành cho xong. Không lý do gì bỏ cuộc anh à.

Quốc Tâm nhìn cô ái ngại:

- Anh thấy em cực khổ quá:

- Không sao mà. Mọi người cùng đồng lòng thì việc gì cũng làm được:

Quốc Tâm phì cười:

- Em nói như vậy, anh chẳng biết nói sao?

Bảo Châu phát vào vai anh:

- Anh lo vẽ đi! Đừng nói gì cả.

Rồi cô hăm he:

- Anh mà vẽ xấu là hàng bị trả lại, ế đấy.

Quốc Tâm néo chóp mũi cô:

- Không dám vẽ xấu đâu.

- Vậy thì vẽ cho em xem đi.

Quốc Tâm lêu lêu cô:

- Anh vẽ cô gái làm lồng đèn nha.

Đưa ngón tay dứ dứ, Bảo Châu hăm he:

- Vẽ không đúng hoa văn là hàng bị trả đó nghe.

Quốc Tâm nhe răng cười:

- Làm như em là khách đặt hàng vậy.

Bảo Châu nghiêng đầu nhìn Quốc Tâm:

- Không phải khách, nhưng em phải biết ý khách.

Quốc Tâm pha trò:

- Ý khách thế nào hả em?

- Thì khách bảo trang trí hoa văn từ cổ điển đến hiện đại cơ mà.

Quốc Tâm lại hỏi:

- Anh muốn vẽ cô gái thì vẽ sao nhỉ? Chẳng lẽ cứ thiếu nữ bên hoa mãi.

Bảo Châu nói một cách nghiêm túc:

- Vẽ thiếu nữ bên chùa Cầu đi anh.

Quốc Tâm reo lên như đứa trẻ:

- Ô! Ý tưởng hay quá! Thiếu nữ bên chùa Cầu trầm mặc. Anh sẽ vẽ thiếu nữ bên chùa Cầu thật đẹp.

Bảo Châu lém lỉnh.

- Nhớ không được tình tự chuyện trăm năm nghe anh.

- Sao không hả?

Đi lễ chùa phải nghiêm trang.

Quốc Tâm pha trò:

-Thí nữ đi lễ chùa cầu duyên với một anh chàng.

Bảo Châu nhú trán.

- Anh thật là quá lăm đó nghe.

Rồi nhắc nhở:

- Thôi, làm nhanh lên anh!

- Cho anh giải lao một chút chứ em.

Thật ra, Quốc Tâm muốn trò chuyện cho Bảo Châu nghỉ ngơi bớt căng thẳng:

Anh vờ hỏi Bảo Châu:

- Nhắm có làm kịp không Châu?

- Chắc chắn kịp!

Bảo Châu đáp đầy vẻ tự tin và quyết Tâm khẳng định:

- Em nhất định làm tới chiếc lồng đèn cuối cùng chứ không bỏ cuộc.

Quốc Tâm phụ họa lời Bảo Châu:

Anh cũng nhất định vẽ tới chiếc lồng đèn cuối cùng.

- Chắc nghe?

Bảo Châu đưa bàn tay chập vào bàn tay Quốc Tâm. Anh siết nhẹ tay cô.

- Quyết Tâm nghe!

Bảo Châu liến thoắng:

- Quyết tâm chứ không phải Quốc Tâm nghe!

- Em thật là quá quắt!

Cả hai cùng cười vang. Tiếng cười trong trẻo như pha lê.